

Ba Thanh Kiếm Báu

Thành Nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi cung tay xá nghĩa mẫu của chàng một cái, lễ phép nói:

– Thưa nghĩa mẫu! Bốn lão ma đầu tội đà muôn thác. Phản bội sư môn, tiếp tay cho bọn cường hào ác bá, chuyên môn áp bức lê dân. Hơn chín năm về trước đã gây nên thảm cảnh Lê gia trang. Nặng nhất là tội nối giáo cho bọn tà bang Tứ Hải Đại Mông bang... Tội lỗi tày đình, không thể nào dung thứ được. Vì vậy, nhân có Lê tráng sĩ đây, tiểu đệ xin người ra tay hành quyết bọn ma đầu này, để răn re những kẻ khác có ý đồ manh tâm phản bội và bạo hành khác.

Nói rồi chàng rút phăng thanh Hàn Nguyệt bảo kiếm nghe “reng” ngân lên một tiếng dài. Chàng nghiêng mình nâng bảo kiếm bằng hai tay kính cẩn dâng lên cho Lê tráng sĩ. Tráng sĩ rút rờ không dám nhận. Ông cuốn hai tay cúi thấp đầu khiêm tốn nói:

– Ngô thiếu chủ! Kể từ ngày được vinh dự kết tình giao hảo với thiếu hiệp, Lê mỗ lúc nào cũng nghĩ về người anh hùng nhỏ tuổi với cả tấm lòng chân thành kính phục. Thiếu hiệp xứng đáng là một bậc hào kiệt trong thiên hạ. Lê mỗ làm sao dám cùng người!... Dẫu biết mối đại cừu huyết hận Lê gia trang là không phải nhỏ, nhưng bọn ma đầu này còn gây ra bao nhiêu thảm cảnh trên giang hồ, Lê mỗ không có bản lĩnh, suýt nữa bị thảm sát dưới tay bọn chúng! Nên chi tự xét mình chưa đủ tư cách để hành quyết bốn tên hung đồ khốn kiếp kia! Xin thiếu hiệp hãy xét lại cho!

Phụng Liên Thăng Tiên cô cũng góp ý:

– Xét cho cùng, lời nói vừa rồi của Lê tráng sĩ rất chí lý chí tình. Thành nhi chẳng khiêm tốn mà trút tránh làm gì! Còn hai tên hán tử kia thì ta đã hạ thủ một đứa. Riêng cái gã cụt tay... Chắc giờ này hấn đã cao chạy xa bay rồi!

Thành Nhân tiếc rẻ:

– Chính lời của hấn nói lúc nãy là “nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc!”. Nếu hấn còn chường mặt ra, ắt chúng ta cũng nên “nhỏ cho tận gốc” luôn! Tiếc thật! Nhưng thôi! Tạm thời cứ gửi chiếc đầu trên cổ hấn, hấn chẳng tác oai tác quái gì được nữa!

– Đúng vậy! Thôi, để ta giải bớt huyết đạo cho bốn tên quỷ sống kia! Thành nhi hãy luận tội chúng nhé.

Nói rồi Phụng Liên Thăng Tiên cô bước đến vỗ nhẹ vào người từng lão ma đầu. Cả bọn tỉnh dậy dần dần, song tay chân vẫn còn cứng đờ, nhấc lên không nổi. Phụng Liên Thăng Tiên cô bèn xách cổ áo mỗi tên, “sửa” lại tay chân rồi sắp cho chúng quỳ gối thành hàng chữ nhất.

Bấy giờ trông bốn tên tử tội rất thảm hại. Y phục xộc xệch, mặt tái như chàm,

râu tóc phờ phạc. Cách đây mấy khắc, bốn ma đầu chẳng khác nào một đàn mãnh hung hãn là thế, mà bây giờ trong giống hết mấy con mèo bị cắt tai! Thoạt nhiên, cả bọn giật mình khi thấy từ xa tiến lại một người, mình vận trường y màu trắng phủ xuống tận đôi hài vải đế da. Người này bước đến trước mặt bọn ma đầu còn cách bước ngắn, chợt quay phắt lại, cất giọng oai nghiêm tựa Diêm vương truyền phán:

– Hỡi bốn tên ma đầu khốn kiếp kia! Các người vốn là đệ tử của Thiên Tề giáo. Được tin tưởng cất nhắc lên hàng tôn giả, lại được giáo chủ Cổ Đại tiên sinh cùng toàn thể môn đồ bản giáo giao phó cho những trách nhiệm trọng yếu. Thế mà các người đã phụ rẫy lòng tin yêu của mọi người cùng bản giáo, đã phản bội môn, lại còn dẫn thân vào con đường tội lỗi gieo rắc bao nhiêu tai ương trên chốn giang hồ. Cụ thể nhất, cách đây chín năm về trước, các người toa rập với hai tên công tử nhà họ Vương tàn sát vợ chồng Lê tiên sinh và Trương lão tiều phu, biến Lê gia trang thành bình địa, bắt cóc Lê tiểu thư mang đến bán cho bọn chó thanh lâu!... Với những hành động vô cùng tàn bạo như vậy, các người thật đáng bị phân thân làm muôn mảnh. Vì vậy các người hãy chuẩn bị đền tội ác!

Bạch y nhân từ từ quay lại, tay hữu giương ngang thanh Hàn Nguyệt bảo kiếm hào quang tỏa sáng lòà. Bọn ma đầu len lén ngược nhìn lên. Trước mặt chúng, một trang mỹ nam tử uy nghi lẫm liệt, thần oai rõ ràng. Bất giác cả bọn nhớ lại cách đây bốn chục năm về trước, một vị khách của xứ Đại Việt lừng lẫy giang hồ, đã giành được ngôi đệ nhất cao thủ võ lâm. Người ấy cũng là một trang hảo hán phương phi tuấn kiệt, tài đức vẹn toàn. Hiện nay chàng ta cũng giống như người ấy năm xưa, uy dũng mười phần, thần oai một vẻ. Chúng kinh hoàng khiếp đảm hồn phách lạc phi. Cứ ngỡ đâu chìm trong giấc mộng – một giấc mộng hãi hùng!

Trong lúc đó Ngô Thành Nhân dang rộng đôi cánh tay. Hữu chưởng nắm chặt đốc kiếm, tả chưởng xòe ra dùng mấy ngón đờ hờ đầu mũi kiếm. Bên dưới đôi chân mày lười mác, phát ra hai luồng nhân lực chiếu thẳng vào từng bộ mặt ác độc của mỗi tên ma đầu. Thành Nhân nheo mắt rồi nhắm nghiền lại. Ký ức chín năm trước hiện về. Trên lưng ngựa, Thành Nhân ngỡ ngàng khi không còn trông thấy Lê gia trang đâu nữa. Và ngày đó, cậu thiếu niên anh hùng Tiểu Cô đã chứng kiến những cái chết thảm khốc bên mấy đống tro tàn. Cảnh tượng đau lòng ấy đã khắc sâu vào tâm khảm con người. Dấu ấn kia bị nén chặt theo thời gian gần cả chục năm trời. Ai đã từng chứng kiến cuộc lưu huyết nơi Lê gia trang ngày nọ mới thấm thía hết nỗi uất hận của một kẻ đã từng hàm ơn nhà họ Lê. Cảnh đoạn trường ngày nọ đã ghi sâu vào ký ức của Ngô Thành Nhân, không bao giờ quên được. Bởi vậy hôm nay nhìn thấy bản mặt bọn ma đầu này, chàng chợt nhớ như in mối huyết hận thâm cừu ngày trước. Cũng nên nhắc lại rằng, bình sinh Thành Nhân chưa từng hề hạ thủ những kẻ thù đang quỳ trước mặt. Đối với một bậc trượng phu quân tử như chàng, ngang tàng phiêu bạt, sát phạt kẻ thù khi đối phương chưa rời tay kiếm chưa hề chao động nửa ly?... Có lẽ giờ này vong linh vợ chồng Lê – Võ đang nung đốt chàng? Bất buộc chàng không được

phép chần chờ hay nhân nhượng? Chỉ có lấy máu mới rửa sạch được nỗi oán cừu đã từng hành hạ giày vò trong suốt chín năm qua? Âu chẳng qua là sự đời ấy là điều “ác giả ác báo” vậy thôi!

Lúc này, Ngô Thành Nhân hầu như quên hẳn bản thân. Chàng chẳng còn ý niệm về bản thân của mình nữa, nên chỉ chàng hành động bằng sự vô thức hoàn toàn? .

Bằng một tuyệt kỹ nằm trong pho “Mai hoa kiếm pháp”, người ta chỉ thấy kiếm mang nháng xẹt ngang cổ bốn lão ma đầu. Chẳng ai nghe tiếng rú thảm thiết hoặc tiếng va chạm mạnh nào hết. Trong giây phút im lặng nặng nề cùng với bóng kiếm ánh sáng lòa như ánh chớp đêm giông, người ta chỉ nghe vang lên tiếng “ph... ực” rất nhỏ. Ngó lại, lưỡi kiếm báu Hàn Nguyệt chẳng hề thấy bớt một tí máu nào! Thành Nhân tra kiếm vào vỏ trước đôi mắt trở ra đầy kinh ngạc của Lê Kiên. Nhưng sự kinh ngạc hữu lý của họ Lê chưa được bao lâu thì đã thấy bốn chiếc đầu rụng lộp bộp xuống đất rồi. Bây giờ cả bốn cái cuống họng kia mới phun ra thành những vòi máu, ồng ộc tuôn trào.

Bất giác Lê Kiên nắm tay lại cung lên ngang mày lâm râm khẩn vái:

– Ôi vong linh của đại huynh cùng đại tẩu! Xin nhị vị hãy về đây chứng kiến người điệt nam Ngô Thành Nhân đang lấy máu kẻ ác nhân để rửa mối đại thù cho chư vị. Từ nay, ngu đệ Lê Kiên này những mong chư vị ngậm cười nơi chín suối, trút sạch nỗi oan hờn đối với những kẻ đã gây ra!

Khẩn xong liền khẩn đầu đánh lễ, lạy thỉnh không vừa đủ ba lạy. Lê Kiên nhắc chân đau lên, lò cò lết đến trước mặt Ngô Thành Nhân cung kính nói:

– Ngô thiếu hiệp! Hôm nay chúng ta đã trả được mối thù cho vợ chồng Lê tiên sinh. Vậy Lê mỗ mạn phép thay mặt vong hồn gia huynh cùng tẩu tẩu, xin lạy Ngô thiếu hiệp hai lạy để gọi là vọng tạ ân sâu của người đã khuất.

Nói rồi sụp lạy Thành Nhân. Chẳng ngờ thân pháp của chàng lẹ làng hết sức. Họ Lê chưa kịp lạy, đã thấy chàng lách qua một phía rồi. Lê Kiên nhóm lạy ba lần đều bị chàng tránh né khỏi. Thấy chàng không nói chẳng rằng mà cứ khước từ hoài, người tráng sĩ năm xưa mũi lòng mếu máo:

– Thiếu hiệp ôi! Nếu thiếu hiệp không chấp nhận mấy lạy này của Lê mỗ thì chẳng những làm buồn tủi hương hồn huynh tẩu, mà lại càng làm cho Lê Kiên đây hổ thẹn bội phần! Bởi một lẽ là kẻ hèn này bất tài vô dụng, đã không tự tay trả được mối gia cừu mà còn suýt nữa bị kẻ thù giết hại! Nhục nhã thay! Lê Kiên này còn tiếc gì nữa mà không thác cho xong!

Than đến đây, họ Lê rút trong người ra lá tiểu đao dài chừng gang tay toan đâm vào ngực mình. Thành Nhân thất kinh phóng đến định dẫn lại thì Phụng Liên Thăng Tiên cô đang đứng gần đó xuất thủ lẹ hơn. Chỉ thấy Phụng Liên Thăng Tiên cô chớp liền một cái, ngọn tiểu đao đã nằm gọn trong lòng bàn tay. Bà cất giọng điềm đạm nói:

– Lê tráng sĩ chớ có mặc cảm, không nên! Thành nhi của ta giữ phép như vậy là đúng lắm đó. Đã xem nhau như người nhà, hà tất... lão đệ phải hạ mình quá thái. Đây chẳng phải là chuyện ân nghĩa mà chính là bổn phận của Thành nhi.

Bấy giờ, Thành Nhân lựa lời ôn tồn nói:

– Lê tráng sĩ à! Thúc phụ Lê Trung thác! Theo ngu ý của tiểu sinh, từ nay xin phép được gọi Lê tráng sĩ là thúc phụ nhé? Thưa thúc thúc! Mọi biến cố xảy ra dồn dập nên chúng ta chưa có thời gian để hàn huyên tâm sự cùng nhau. Vậy theo thiển ý, trước tiên nên chôn cất người bạn đồng hành của thúc phụ, rồi sau đó về lại thị trấn dùng bữa tối. Nhân tiện chú cháu ta kể cho nhau nghe quãng thời gian gần chục năm trời xa cách. Chẳng hay nghĩa mẫu và thúc thúc nghĩ sao ạ?

Phụng Liên Thăng Tiên cô vui vẻ tán thành ngay:

– Hay lắm! Hay lắm! Trước tiên dưỡng nhi gọi Lê Kiên hiền đệ là thúc thúc. Phải rồi! Còn việc an táng người bạn vấn số của hiền đệ, ấy là việc tất yếu phải làm. Lê hiền đệ chớ có tỵ hiềm chi nữa!

Hai mẹ con Thành Nhân xúm vào nói những điều hơn lẽ thiệt. Hồi lâu, Lê Kiên mới cảm thấy ngơ ngai bớt nỗi ưu phiền. Ba người chôn cất xong người bạn xấu số của họ Lê, sau đó cùng nhau trở về thị trấn.

* *
*

Qua biến cố nọ, Ngô Thành Nhân và nghĩa mẫu của chàng buộc lòng phải lưu lại thị trấn này thêm một thời gian nữa. Tuy rất nôn nóng ra đi, song ngặt một nỗi Lê Kiên bị thương nên hai người phải tận tình chăm sóc. Hiểu được điều đó, một hôm Lê Kiên nói với Ngô Thành Nhân:

– Hiền điệt à! Mấy bữa nay tiểu thúc thấy trong người đã khỏe nhiều. Vết thương tuy chưa lành hẳn song cũng có thể gắng gượng đi lại được rồi! Ấy vậy, hiền điệt coi định giờ lên đường, chớ nên nấn ná làm chi!

Thành Nhân ái ngại thốt:

– Tiểu điệt e vết thương của thúc thúc sẽ phát tác trở lại do cử động nhiều. Vì vậy mong thúc thúc cứ yên tâm tịnh dưỡng, đừng nên quan ngại mà tổn thương nội lực, chân nguyên suy giảm không hay!

Phụng Liên Thăng Tiên cô gật gù nói:

– Thành nhi nói đúng đó, hiền đệ! Theo thiển ý của ta, hiền đệ ráng lưu lại thêm ba hôm nữa cho cứng cáp khỏe mạnh. Sau đó ta sắm một cỗ xe ngựa và mượn tên xà ích để đưa hiền đệ trở về Đại Việt. Như vậy không ảnh hưởng đến sức khỏe!

Nghe qua mấy lời của nghĩa mẫu, Thành Nhân hưởng ứng ngay:

– Ô! Nghĩa mẫu của tiểu điệt tính vậy quá phải. Xin thúc thúc thuận ý đi cho!

Lê Kiên miễn cưỡng gật đầu.

Đúng ba hôm sau, người ta thấy một chiếc xe tứ mã rời khỏi thị trấn, chạy thẳng về hướng tây. Ngoài gã xà ích ra, trên xe còn một tay kiếm khách và một vị nữ lưu tuối trạc ngũ. Xe chạy được hơn một dặm đường, liền đến cạnh một gò đất nổi, một giọng đàn ông ngồi trong xe lên tiếng nói với xà ích:

– Tiểu huynh đệ! Làm ơn dừng lại nơi đây một lát nhé!

Gã xà ích mau mắn vâng lời. Từ trên xe ngựa bước xuống ba người. Ngó lại, không ai khác hơn là Ngô Thành Nhân, Phụng Liên Thăng Tiên cô và Lê Kiên tráng sĩ. Thành Nhân vọt xuống trước, chàng ân cần đỡ hiền thúc rồi dìu người đi cùng với nghĩa mẫu, ba người vào gò đất nổi để viếng hương hồn người bạn quá cố. Lê Kiên thấp ba nén hương khấn vái một hồi rồi cắm trước mộ phần. Ba người đứng nghiêm trang, mặc niệm thêm nữa khắc. Họ Lê buồn rầu nói với hai người:

– Tội nghiệp thay! Người này là một trong những thủ hạ trung thành của chủ trại Ngọa Long Sơn Vương. Khi nghe qua tình hình Lê gia trang và biết rõ chí nguyện tâm thù rửa hận của Lê mẫu, và một mực xin theo phò trợ... Ai ngờ, khi ra đi thì có đôi có bạn, đến lúc về thì đơn lẻ một mình...

Thốt đến đây, họ Lê ghen ngào không nói tiếp được nữa. Phụng Liên Thăng Tiên cô bèn cất giọng an ủi:

– Thôi!... Lê hiền đệ chớ khá sầu bi ai, việc trên đời cơ trời đã định. Phàm nhân tặc tử ắt hữu cung căn. Số mệnh người này phải gửi xác nơi đất khách quê người, âu đó là thiên cơ tiền định. Vậy, Lê hiền đệ đừng quá đau lòng ân hận mà chi?

Thành Nhân cũng lựa lời an ủi thêm Lê Kiên mới bùi ngùi dứt áo từ tạ hương hồn người bạn vắng số.

Sau khi viếng mộ phần người bạn bạc phước, cả ba người tiếp tục lên đường. Ngày đi đêm nghỉ qua hai hôm sau xe ngựa mới đến trước một ngã ba đường. Phụng Liên Thăng Tiên cô nói:

– Chúng ta sẽ chia tay nhau ở đây! Bên kia là đường xuôi về Nam. Lê hiền đệ sẽ đi ngã này về đến Lĩnh Nam rờng rã cũng phải mất cả tháng trời. Ta cùng Thành nhi sẽ sang đất Tây Hạ. Từ đó đến Miêu Cương đường còn khá xa.

Xe vừa đỗ lại. Vó ngựa ngừng kêu. Bỗng, mọi người nghe rõ nơi khu rừng trúc từ hướng tây nam vắng lại tiếng binh khí chạm nhau cộng với tiếng la hét vang rền. Lê Kiên e dè thốt:

– Chẳng biết là bọn cường tặc chặn đường trấn lột hay là đám cao thủ võ lâm giang hồ tỉ thí cùng nhau mà thoát nghe có vẻ kịch liệt dữ à.

Thành Nhân nghiêng tai nghe ngóng chốc lát nhíu mày:

– Nghĩa mẫu ở đây chờ tiểu nhi một lát, để tiểu nhi đi thị sát một lúc thử xem.

Phụng Liên Thăng Tiên cô gật nhẹ đầu, bảo:

– Ủ! Thành nhi cứ đến xem thử chuyện gì ở đó, song phải sớm trở lại đây. Chớ

có xen vào chuyện của người khác nếu là việc chẳng cần thiết, con nhé!

Thành Nhân cung kính tuân lời. Bằng vào thuật khinh công thượng thừa, chỉ vài cái nhún mình, chẳng còn thấy chàng đâu nữa.

Lại nói, Thành Nhân phóng mình vun vút nhắm theo tiếng ồn lán đến. Chẳng mấy chốc, trước mắt chàng hiện ra một trường giao tranh không rộng lắm, song căng thẳng vô cùng. Trên một vuông đất đường kính ước chừng ngoài bốn trượng, hai bóng người vận áo cà sa màu huyết dụ đang sử dụng trủy thủ vây đánh một bóng áo lục nhỏ nhưng lanh lợi vô cùng. Thành Nhân ẩn mình trên một tàn cổ thụ, vận nhãn mục nhìn thật kỹ. Không giấu nổi kinh ngạc, suýt nữa chàng đã thốt ra một tiếng “a” rồi. Thì ra bóng tăng kia không ai xa lạ mà chính là Nhị Ác Thiết Đầu Đà ở đất Tung Sơn. Theo như sự hiểu biết của Ngô Thành Nhân thì lão ác tăng đã từng đầu phục bọn Tứ Hải Đại Mông bang hơn mười năm về trước. Chàng cũng nhớ rõ ngày nọ hai lão này đã từng ngầm lưu mạng sống trong dịp chàng đánh nhau với bọn Bạch gia tướng tàn bạo vô lương. Mặc dù cho đến nay chàng vẫn chưa hề biết rõ nguyên nhân nào hai lão trợ giúp lại âm thầm giải thoát cho mình. Nói thì nói, chàng cứ thầm nhủ mãi trong lòng là mình vẫn còn mắc một món nợ đối với hai lão ác tăng kia... Song le, trong nhất thời chứng kiến nhãn tiền cảnh áp bức bất công do hai lão gây ra, chẳng lẽ lại mất ngơ tai điếc sao được? Rõ ràng, hai lão đang dùng bạo lực để trấn lột chàng thiếu niên vận lục y kia mà!

Kế đó, Ngô Thành Nhân lại chú mục nhìn vào bóng áo lục. Thân pháp của chàng thư sinh này chẳng phải tầm thường. Nhân ảnh màu lục khi hư khi thực, lúc rõ lúc mờ. Nếu đối phương là những tay cao thủ bình thường ắt đã chẳng bao giờ khống chế nổi, mà lại còn bị chàng áo lục truy bức một cách dễ dàng mà thôi! Thế nhưng ở đây đối phương lại là hai lão ác tăng, trình độ võ công cho đến hôm nay, xem ra hai lão đầu đà ấy có thể nói còn vượt lên trên mức thượng thừa. Bởi vậy, nhìn chung cục diện giao tranh thoát trông như cặp ác điều tung hoành sấm sét, trong khi bóng áo lục chao liệng như cánh én giữa cơn giông. Chú ý quan sát chàng trai áo lục, có một điều làm cho Thành Nhân hết sức ngạc nhiên. Đó là, ngoài hai thanh đoản kiếm đang sử dụng, chàng trai áo lục còn giắt trên lưng thanh đoản kiếm thứ ba. Hình như chàng thư sinh tự lượng sức mình chưa phải là đồng cân đồng nội lực nên chủ ý chỉ lạng lách tránh né. Thỉnh thoảng, chàng cũng dùng song kiếm giương đông kích tây và đột kích bằng những chiêu kiếm pháp vô cùng hiểm hóc. Do đó cuộc tỉ thí này rất ư là chênh lệch, song nhờ khôn ngoan linh mãnh nên chỉ chàng thư sinh nhỏ nhắn kia có khả năng kéo dài thời gian ngoài dự định chủ quan của hai lão ác tăng. Một đôi khi có những chiêu thế thần tốc, chàng trai áo lục xuất thủ đã làm cho hai lão đầu đà to như trâu mộng ấy cũng phải thất kinh mất vía chẳng dám khinh thường. Thành Nhân càng xem, càng cảm thấy thích thú vô cùng. Nhất là được chứng kiến thân pháp cùng kiếm pháp của cậu thiếu niên, chàng lại càng tâm đắc hơn. Ôi! Một chàng thiếu niên thư sinh nhỏ nhắn thế mà vẫn tỏ ra bất khuất ngoan cường trước hai đại cao thủ to lớn dữ dằn trông

như hai lão hung thần. Thành Nhân thầm khâm phục và dành cảm tình đặc biệt cho chàng thiếu niên dũng cảm kia. Chàng đã định nếu chàng ta có hề hấn gì yếm thế, dứt khoát phải nhào vào can thiệp ngay. Nghĩ rồi Thành Nhân vận khí đề cương sẵn, để bất cứ lúc nào gặp tình huống đột biến là xuất thủ liền.

Bấy giờ nơi cục trường, hai lão đầu đà vũ lộng song chùy song phủ, quyết áp đảo tên cao thủ nhỏ bé kia. Nhưng đã đánh nhau gần hai chục hiệp, vậy mà hai gã còn chưa đụng đến sợi lông chân của “thằng nhóc con” nọ mới tức chứ! Hai lão tăng kia cả giận, gầm thét dữ dội, những mong “nhai xương” tên đối thủ ngoan cố kia. Song le, trong nhất thời không “dễ ăn” như hai lão tưởng. Hai lão ác tăng đứng ra vừa nhanh vừa mạnh, lại vừa hung hăng như đôi hùm dữ đói mồi, còn chàng thiếu niên thì rất tỉnh táo, gan dạ và nhanh nhẹn như một chú sóc tinh khôn.

Qua mười hiệp đầu, Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà cùng hét lên một tiếng bay ra hai phía, trở lại bản tướng. Một lão cầm song chùy, một lão cầm song phủ. Cả hai xoạc chân dang tay chờ cho đối phương trở về nguyên vị. Trong khi đó, chàng thiếu niên đáp xuống chính giữa cục trường. Bấy giờ Thành Nhân mới có dịp ngắm rõ hình dạng, sắc diện của chàng ta. Đó là một chàng thư sinh trạc mười bảy, mười tám tuổi, mặt như trát phấn, môi tựa thoa son, mày thanh mắt biếc, sống mũi dọc dừa. Chàng ta vận trường y màu lục, mười phần hào hoa phong nhã. Tuy không được tráng kiện oai phong, nhưng lại là trang mỹ nam tử khó người sánh kịp.

Đợi cho chàng thiếu niên vừa chạm chân xuống mặt đất, lão đầu đà cầm song chùy và là Đệ nhất Thiết Diện gầm giọng nói:

– Tiểu tử! Người không phải là đối thủ của bọn ta đâu. Hãy mau mau nộp ba thanh đoản kiếm ấy. Ta hứa sẽ đưa người về tận đất An Nam. Nhược bằng nghịch ý, chớ có trách nhị lão đầu đà này độc ác đa!

Chàng thiếu niên tuấn tú cười nhạt:

– Hừ! Hai lão ác tăng chớ có giở trò cường đoạt bảo kiếm. Tại hạ thà bỏ xác nơi đây chứ nhất định chẳng bao giờ trao cho hai lão mấy thanh đoản kiếm này. Đừng hòng!

Vừa nghe chàng mỹ nam tử nói xong, Đệ nhị Thiết Diện Đầu Đà cả giận. Lão đập hai lưỡi búa nghe “chát” một tiếng rõ to, thét lớn:

– Hay cho thằng nhóc con ngạnh đầu cứng cổ! Mi muốn chết thì nhị vị lão tăng đây cũng chẳng hẹp lòng gì mà chẳng ra tay tế độ!

Đệ nhất Thiết Diện Đầu Đà nói:

– Tiểu tử! Người hãy nghĩ lại đi! Ta không muốn một trang mỹ nam tử như người lại phải chết oan uổng. Nào! Hãy trao ba thanh đoản kiếm mà người đang giữ bên mình cho bọn ta kéo không còn kịp nữa đó!

Chàng thanh niên ương ngạnh đáp:

– Đừng nhiều lời vô ích. Hai lão trọc chẳng lung lạc được tinh thần của tại hạ

đâu!

Đệ nhị Đầu Đà cả giận. Lão gầm lên như hổ dữ:

– Thằng nhóc con miệng còn hôi sữa, thế mà vẫn ngoan cố à? Được! Lão đại ca! Anh em ta không nên nhân nhượng hấn nữa, mất thời giờ vô ích! Hừ! Bọn ta mà dùng đến “Thần long bát bộ trận đồ” thì dù người có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi cái chết thê thảm đâu nhé!

Vừa nói nghe qua môn trận đồ “Thần Long” đó, chàng thiếu niên thót giật mình nhưng vẫn nói cứng:

– Ồ! Xin cứ việc thử xem!

Dứt lời, chàng ta chĩa đôi đoản kiếm ra trông như chú mối rừng chìa đôi gọng kiềm hít thật sâu một luồng thiên nguyên chân khí chuẩn bị thi triển một môn bí pháp thần bí siêu phàm. Trước đó vài chớp mắt, Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà đồng loạt hét to lên một tiếng, múa tít chùy phủ, di động thân pháp. Nhân ảnh cùng bốn món binh khí hạng nặng của đôi ác tăng bọc quanh cục trường, loang loáng như sấm giăng chớp giật.”Thiên Long bát bộ trận đồ” được khai triển ra càng lúc càng trở nên kỳ ảo, thần tốc kinh người. Gần như cùng một lúc, xảy thấy bóng áo lục vụt tung người lên giữa khoảng không. Chẳng mấy chốc, giữa cục trường xuất hiện một con rồng màu sắc rực rỡ vẫy vùng ngang dọc. Chợt nhớ đến trận giao tranh ở Đông Bộ Đầu cách đây hơn mười năm về trước, Thành Nhân vùng nghĩ bụng:

“Ồ! Bí pháp ‘Thần Long phong vũ’. Nếu ta không làm thì chàng thư sinh đẹp trai kia chính là đệ tử của lão kỳ nhân đạo trưởng Tản Viên Sơn!”

“Thần Long phong vũ” đụng độ với “Thiên Long bát bộ”.

Một con rồng thần tạo nên những trận cuồng phong như mưa sa bão táp giữa hai con rồng dữ vẫy bọc tứ bề, giương nanh múa vuốt, tung vào những đòn mạnh mẽ kinh hồn. Ôi thôi! Cát bay đá chạy, cây đổ ngổ ngang, lá hoa rơi tả. Sấm sét nổ vang làm rung chuyển cả một vùng rừng núi. Trận giao tranh xem ra thật quá ư khốc liệt. Những ngọn kinh lực do hai lão ác tăng tung ra thật sự đáng gờm... dần dà, hai lão giành được thế thượng phong, càng trấn áp đối phương dữ dội hơn trước.

Nhận xét qua cục diện giao tranh, Thành Nhân nghĩ bụng: “Tuy môn bí pháp ‘Thần Long phong vũ’ linh diệu thần tình, song le là với trình độ nội công chưa đạt đến mức thượng thừa, sớm muộn gì ‘ông bạn’ trẻ của ta cũng bị hãm hại mà thôi!”

Quả đúng như điều tiên đoán của chàng. Chỉ qua hai hiệp sau, nhân ảnh màu lục hiện rõ giữa cục trường. Chàng thiếu niên vẫn hiên ngang sử dụng đôi đoản kiếm chém ngang phạt bắc, lạng bên đông, lách bên tây, chẳng dám sơ hở một đường. Hai lão ác tăng phấn chấn tinh thần, bèn thốt lên một tiếng đồng bộ xuất chiêu.

– Bùng bùng! Bùng bùng!

Bóng áo lục bắn lộn lên không, văng ra ngoài cục trường cách xa ba trượng. Ngó lại chàng thiếu niên mỹ nam tử ộc ra một búng máu tươi, sắc diện tái xanh tái lét. Tuy

nhiên nơi đôi bàn tay của chàng vẫn còn nắm chặt hai thanh đoản kiếm. Chàng trải loạng choạng mấy bước rồi ngã nhào xuống đám cỏ non.

Trong khi đó hai lão ác tăng hí hửng, buông lên chuỗi cười ngạo nghễ, định phi thân đến thò tay giằng mấy thanh đoản kiếm quý báu trên mình chàng thư sinh. Nhưng bất đồ xuất hiện trước mặt hai lão trọc đầu là một bóng hình cầu kiếm ảnh màu bạc loang loáng, sáng rực hào quang. Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà không hện mà cùng thốt lên bằng giọng kinh sợ:

– Trời!”Kim Cang chiêu hồn kiếm ảnh”!

Cả hai lão ác tăng thoái lui liền ba, bốn bộ.

Từ trong bóng kiếm ảnh đột nhiên phát ra một tràng cười lạnh lạnh nghe buốt óc đình tai:

– Ha ha, ha ha... Nhị vị Thiết Diện Đầu Đà có trình độ kiến thức khá lắm đó! Thế thì hãy xem tiếp bí pháp gì đây nữa nhé!

Lời vừa dứt, bóng kiếm ảnh biến mất. Một bóng người bắn vút lên. Hai lão ác tăng chưa kịp nhận ra nhân ảnh, xảy thấy trên không ném xuống một khối băng. Hai lão thất kinh hồn vía, vội vàng vọt lùi lại phía sau đến hai trượng có dư. Lão trọc cầm đôi đại phủ la lên:

– Ôi trời! Bí pháp “Hàn Băng công” đạt đến mức siêu phàm.

Chưa hết. Hai lão còn đang trố mắt ếch nhìn khối băng trong suốt như pha lê. Bất chợt, một luồng kinh lực nặng như tòa núi băng từ trên trời ập xuống.

– Ầm!

Tảng băng to lớn bị kinh phong đánh nát ra thành muôn mảnh vụn. Hầu hết những miếng băng vỡ bị bắn tạt về phía hai lão ác tăng. Chẳng dám chậm trễ, nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà múa tút binh khí để gạt những mảnh băng vỡ sắc cạnh có thể giết người trong nháy mắt. Bấy giờ trong hai lão giống như đôi đèn cù quay vù vù không nghĩ...

Sau khi biểu diễn các bí pháp siêu phàm cốt ý để dẫn mặt hai lão trọc, Thành Nhân trở lại bản tướng. Chàng tra kiếm vào vỏ, đứng vòng tay trước ngực nghiêm giọng nói:

– Này! Nhị vị Thiết Diện Đầu Đà hãy bình tĩnh xem cho kỹ tại hạ là ai?

Đôi ác tăng ngừng ngay thân pháp. Cả hai kinh ngạc trợn mắt, há mồm, lắp bắp thốt lên:

– Ồ kìa! Người là... là Ngô đại hiệp... lột xác đó ư?

– Ha ha! Đúng là Ngô mỗ đây! Nhưng lột xác thì không có đâu! Nào! Nhị vị hãy nếm thử môn bí pháp “Mã Yên thần công” của tại hạ xem!

Nói rồi Thành Nhân gồng đôi cánh tay dòn vào song chưởng. Thành Nhân chưa kịp xuất thủ thì đã thấy Đệ nhất Thiết Diện Đầu Đà nín áo bào đệ của lão, nói nhanh:

– Không xong rồi! Tẩu vi thượng sách! Hai ta không phải là đối thủ của hắn đâu!
Chớ có chần chừ mà mang họa đó!

Nói chưa dứt câu, hai lão ác tăng trở thuật khinh công thượng thừa phóng vút mình ngay, loáng cái đã khuất dạng.

Thành Nhân chẳng thèm đuổi theo làm gì. Chàng chậm rãi quay lại, sững sờ nhìn quanh. Chàng trai áo lục không còn nằm trên thảm cỏ. Thành Nhân buột miệng thành lời:

– Ủa, lạ kìa!